

σων άρκετά και πυροβόλησε έναντιόν τους πρώτος. Οι δύο άρχηγοί των Τούρκων έπεσαν κάτω νεκροί με τις πρώτες τουφεκιές και οι σύντροφοί τους κυριεύτηκαν από τόσο φόβο, ώστε τó έβαλαν στή πόδια κι' έφυγαν. Τότε οι Έλληνες τράβηξαν τή γυμνασάνα τους, ώρμησαν προς καταδίωξι τους και κατέκοψαν άρκετούς απ' αυτούς.

Η δεύτερη αυτή ήττα των τουρκικών στρατευμάτων και πού πάντων ó θάνατος του άγλατημένου ίσασπιστού του, έφεραν τόν Όμερ Βουϊνλή σέ μεγάλη στενοχώρια και άμηχανία. Για νά δικαιολογηθή ó νεκρίμενος άρχηγός, έπέοιψε τήν ευθύνη τής άποτυχίας στους άνδρες τού μετέ τής Καραύτου, οι οποίοι είχαν έρθει έπισκοφοί του, και άπέσυρε από τήν έπικίνδυνη θέσι τούς στρατιώτες του.

Οι Έλληνες πήραν μεγάλο θάρρος απ' αυτή τή νίκη. Κι' ó καπετάν Άγγελής έλαβε τόση αήγη από τó κατορθώμά του, ώστε άπεκατέτω δεύτερος Άνδροπότος και προκαλούσε πειά τή ζήλια των λοιπών Έλλήνων καπετάνιων.

Οι τελευταίοι αυτοί, μη μπορώντας ν' αντιδράσουν άλλοιώς στήν έξάπλοια τής φήμης του, άρχισαν νά τόν κατηγορούν για τόν... ριφωκάνδινο χαρακτήρα του και νά διαδίδουν εις βάρος του διάφορες άνακριβείς, τις όποιες όμως κανένας δέν έπίστευε.

Τήν ίδια χρονιά, κατά τις άρχές τού Αυγούστου, έστρατοπέδεψαν στόν κάμπο τής Εθιοπίας άρκετοί Τούρκοι έπιδρομείς. Άμέσως ó Γοβιός ζήτησε νά τούς αντιμετώπιση, αλλά οι άλλοι δολοφονηγοί τού έφεραν προσάματια. Τότε ó Γοβιός έθίμωσε και φώναξε:

— Όποιος είνε παλληγάρι, άς έρθει μαζί μου!

Και, σπρώνοντας τó κερκονόβιλο του ψηλά, προχώρησε προς τó μέρος τών έχθρών. Τόν ακολουθήσαν από λόγους φιλοτιμίας άρκετοί από τούς στρατούς του, αλλά όλοι τους ήξεραν από πούν πως ή προσπαθείά τους ήταν καταδικασμένη.

Τó προσάσθημά τους αυτό, έπρόσπειρο δυστυχώς νά βγη άληθινό, γιατί μόλις οι Έλληνες κατέβηκαν στόν κάμπο, περιεκαλώθησαν από άμέτρητους Τούρκους.

Πολέμησαν όστόσο άπεγνωσμένα κι' έπεσαν νεκροί μέχρι τού τελευταίου.

Τέτοιο ήταν τó τέλος τού καπετάν Άγγελή Γοβιού τού δοξασιμένου αυτού τέκνου τής Εθιοπίας, ó όποιος υπηρέτησε τήν πατρίδα του με πίστη και με άφοσίωσι και έν τέλει σκοτώθηκε για χάρη τής, μπαίνοντας στό πάνθεο τών ήρώων τής Έπαναστάσεως.

ΙΑΤΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΑΝΤΙΣΤΗΨΙΑ

Η αντίσημία δέν είνε νέωπερη ιατρική έφεύρεσις, αλλά χρονολογείται από πολύ παλαιότερα χρόνια. Κατά τόν δέκατο πέμπτο και δέκατο έξτο αιώνα, συνήθιζαν νά γιατρεύουν τις πληγές, χώνοντας έπάνω τους... βροστό λάδι!

Τήν ίδια μέθοδο χρησιμοποιούν οι Άραβες και σήμερα άκόμη σέ άνάλογες περιπτώσεις. "Όταν, π. χ., πιάσουν επ' αυτοφόρω ένα κλέφτη και τού κόψουν για τιμωρία τó χέρι, ρίχνουν έπειτα στό μέρος τής πληγής λάδι ζεματιστό.

Οι Καραγιάς, φίλη τής Βραζιλίας, όταν πληγωθούν, ρίχνουν έπάνω στήν πληγή τους σκόνη από κάρβουνο. Επίσης μεταχειρίζονται για τόν ίδιο σκοπό ζεστή σάχχη ή καμμένα φύλλα.

Στήν Καλιφορνια, προκειμένου για πληγές, προσπαθούν νά τις γιατρέψουν με... πομάδες. Στήν Άλάσκα χρησιμοποιούν για τó κλείσιμο των πληγών ρετσίνι από κέδρα, ένó πολλοί λαοί τής Αυστραλίας βάζουν έπάνω στίς πληγές τους καθαρό χώμα.

Οι κάτοικοι τής Βικτορίας συνήθιζον, όταν πληγωθούν, ν' άποιμαζόν τήν πληγή τους με τά χείλη, μέχρις ότου πάψει ή αιμορραγία. Έπειτα βάζον έπάνω τής ένα έμπλαστρο από ρετσίνι.

Αν ανατρέξουμε στήν άρχαιότητα, θα ίδοιμε, ότι κατά τήν έλαχί τού Έπικουράτου έχρησιμοποιούσαν για τις πληγές έπίδέσιους, βουτηγμένους σέ άροματικά έλαια.

Ό περιήρημος ιατροφιλόσοφος Κέλσιος συνιστούσε κάθε φορά πού γινόταν άλλαγή τής πληγής, νά τήν καθαρίζον υ' ένα μίγμα από ζεστό νερό και κρασί. Οι δέ Έλληνες, τών Όμηρικών χρόνων, χρησιμοποιούσαν για τήν έπούλωσι των πληγών σμίγμα, θυμίαμα, κρασί, ξίδι και στύψι.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟ ΑΝΑΤΟΛΗ

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

Πώς ένας αυτοκράτωρ έφεύρε τó πρώτο μουσικό όργανο. Ό φιλέμευος υπεργός των Οικονομικών. Πώς ó Κομφούκιος ένεπνεύσθη μιá μελωδία. Πώς έσπασε τή λύρα του ένας μεγάλος μουσικός. Η όραία χήρα κι' ó γέγς μουσικός. Τó τραγούδι τής τραγένας. Στή χώρα των «Κακών Μοιρών», κτλ.

Οι Κινέζοι αγαπούν τή μουσική με ξεχωριστό πάθος. Η άγάτη τους αυτή χρονολογείται από τήν τρίτη περίπου χιλιετηρίδα π. Χ., από τότε πού ó πρώτος αυτοκράτορας τής Κίνας, ó μυθικός Φού—Σι, έπενόησε τó πρώτο μουσικό όργανο τού τόπου, μιá λύρα με είκοσιεφτά χορδές. Τήν ίδια σχεδόν εποχή, ó ύπουργός τών... Οικονομικών τής Κίνας Αιγζ—Λουέν, κατεσκεύασε ένα είδος άρτας πού έδραζε έξη νότες, όμοιος με τόν ήχο πού κάνει ó άνεμος, περνώντας μεσ' από τά καύλαμα των μπαμπού ή με τούς γογγυσμούς ένός ζευγους έρωτημένων περιστεριών!

Μουσική γνώριζε περίφημα κι' ó Κομφούκιος, ó θεοσευταϊός άρχηγός τών Κινέζων, ó όποιος, βλέποντας κάποτε έναν ύπυρχο κρινό, ένθουσαύτησε τόσο, ώστε πήρε τήν κιθάρα του και συνέθεσε μιá γλυκιάτη μελωδία.

"Ένας απ' τούς περιφημότερους Κινέζους μουσικούς ήταν κι' ó Φεϊ—Γιά, ó όποιος έθεωρείτο μουναδικός στό παΐξιμο τής λύρας. Όταν όμως ó μουσικός αυτός έμαθε τó θάνατο τού αδελφου του φίλου Πέι—Γιά, έκαμε κομμάτια τή λύρα του, λέγοντας:

— Πάει πειά! Δέν σέ χορεύουσι άλλο, άφού τέθανε ó Πέι—Γιά, ó μόνος άνθρώπος πού θα μπορούσε νά εκπαιύση τή μουσική μου τέχνη...

Πασιγνοσθη στήν Κίνα είνε μιá παράδοση για κάποια νεαρή χήρα, τήν πανέμορφη Βέν—Κιάι, πού τά μαύρα της φρόδια έμοιαζαν, κατά τήν πασημοσία συγγρόνου ποιητού, με κισκρινά βουνιά. Η όραία λοιπόν αυτή χήρα έτυχε κάποτε ν' ακούση τόν περίφημο οργανοπαίχτη Μά—Σιάγκ—Γιά νά παΐξη μιá γλυκιά μελωδία έπάνω στή λύρα του με τις μεταξωτές χορδές, τήν καυμένη από άροματικό ξύλο. Μαγεύτηκε δέ τόσο από τó παΐξιμό του, ώστε μιá νύχτα ξεπόρτισε κρυφά απ' τó σπίτι τού πατέρα της, χάθηκε μαζί με τόν γόρτα μουσικό πίσω απ' τά βουνά τού Σέγκ—Σουάν κι' από τότε δέν ξαναβρήκε ποτέ.

Επίσης όραία είνε και ή παράδοσις τής Λόγκ—Γιάν, κόρης τού άρχοντος τής περιφέρειας Τσίν. Η άρχοντοπούλα λοιπόν αυτή, ακούγοντας κάποτε έναν ξακουστό τεχνίτη νά παΐξη τή λύρα του, τόν έρωτεύτηκε άμέσως και τόν έκανε σύζυγό της. Ύστερα από δέκα χρόνια σύζυγής ζωής, ή φιλώουση νέα, έγινε κι' αυτή τόσο καλή μουσικός, ώστε μιá άνοιξιάτικη αήγη, ένó έψαλλε με τή λύρα της τó έρωτικό παράπονο τής θηλυκής τραγένας, είνε έξαφνα νά πετάη στό αντίκρυνό δέντρο ένα τραγόνι άρσενικό, νομίζοντας πως τραγουδούσε τó ταΐρι του.

Όραία, τέλος, είνε ή παράδοσις τής άνομαστίης τραγουδίστριας Χαό—Γιάν, ή όποία όταν έχασε τήν άγατημένη της αδελφούλα, έπήγε γυρεύοντάς τήν στή χώρα των «Σιληρών Μοιρών», όπως ó Όρφεύς κατέβηκε στόν Άδη, γυρεύοντας τήν Ευριόδη. Έκει έπαΐξε με τόση δύναμη τó μαγικό όργανό της, ώστε ή κακή θεότητες συγκινήθηκαν και τής έδωσαν πίσω ζωντανή τήν άγατημένη της νεκρή.

Όλες αυτές τις παραδόσεις και πολλές άλλες άκόμη τις ξέρουν ή Κινεζοπαΐδες με τά λοξά σχισμένα μάτια και τις τραγουδούν άκόμα στή λύρα τους, κάτω από τόν ίσκιω των αιονόθιων δέντρων, με άσυγχρητη χάρη και γοητεία.

Μεσ' από τις παραδόσεις αυτές περνούν διηγήσεις και θρύλλοι έρωτών και πολέμων πού ακούγοντάς τους κανείς, νομίζει πως γοητίζεται τόν χρόνο των τιμαίων και τó πέραςμα των άριάντων.

Γιά νά φανή πόσο πολύ εκτιμούν στήν Κίνα τή μουσική, άρκει ν' αναφέρουμε τó παρακάτω κινέζικο ρητό, πού άποτελεί έμβλημα των έγγάμων:

«Γιά νά βασιλεύη ή άρμονία κάτω από τή συζυγική στέγη, πρέπει ó άντρας κι' ή γυναίκα νά μοιάζουν με τó φλόαυτο και τήν κιθάρα, όταν τονίζουσι μαζί τόν ύμνο τής άγάπης!».

